mis jahi püssides ei sündind pruukida. Imeteledes waatis jahtmeister seda wäljajookswad pulwert — aga mitte kaua. Lahtisest keldri uksest tõmbas tuul läbi ja ajas põlewa takkudest ühe sädeme maha pulwri sisse. — — Selsammal silmapilgul nägi ingel kalamehe maja ukse eest, kuidas lossi wask katus pealt üles wastu taewast lendas ja paks suitsusammas ülestõusis. Üks tume raske paugatamine käis selle peale. Nüüd teadis ingel küll, mikspärast ta waga rahwa teenistuseks oli wäljaläkitatud, sest nüüd oli tal tegemist, neid raskeid põlewaid lendawaid lossi puru ja tükka keelda selle maja peale langemast, et n'ad elusse jäiwad. Ja oleks ta mitte omad tiiwad laiale lautanud, kui kana oma poegade üle, siis oleks see wägew põrutamine seda weikest maja puruks löönud ja järwe põhja wiskanud. Selle paugu peale ruttasiwad nüüd kalamees oma pojaga ehmatand tuast wälja ja nägiwad weel seda torni kõrgust suitsu sammast, mis ümberringi laiale waus ja kõik järwepealist täitis. Lossist seisiwad aga weel paljast neli müüri alles ja lahtiste ustest ja akendest paistis tagand kuuwalge läbi. Lossi seest ega wäljast ei olnud üht sädet enam näha, kõik oli surma waikuses. Üksi järwe peal oli weel lossi riistade puru ja tükka ujumas. Kohkund ja liigutatud pöörsiwad kalamees

oma pojaga oma hõlekatukse alla tagasi ja tänasiwad Issandat tema armulise ja imeliku hoidmise ja kaitsmise eest — ja kustutasiwad omad küünlad ära. —

Mõni kuu hiljem tuliwad lossi härra sugulased sinna ja otsisiwad nende wana rusude alt jahilossi. Aga ehk küll kõik alles niisammuti puutumatta seisis, kuida see sel hirmu-ööl oli langenud — kalamees ei olnud puhta südametunnistuse pärast ühegi asjasse puutunud — ei leidnud nemad siiski midagi neist kalli asjadest, mis seal majas oliwad olnud — ka mitte üht lusikast, kellega kohwi oleks wõinud liigutada. Kui küllalt oliwad otsinud ja wäsitanud, jahutasiwad ja puhkasiwad n'ad kalamehe juures ja kinnitasiwad endid wärske kaladega. Söömalaual ütles wanem nende seast poisi wastu: Willi, mis sa weel iial lossi asjadest peaksid leidma, olgu labida, käe ehk noodaga, see olgu sinu jägu. Seal juures mõtle meie peale omas palwes. Labida ja käega otsis pois küll, aga ei leidnud midagi. Aga hiljemine, mõne aasta pärast, ikka, kui wana wõrk oli katki kärisenud ja uut alles hakati tegema, sündis, et ta kord ühe kalli joomapeekri, ehk hõbewaagna ehk muud midagi weest wälja tõmbas. Ta ostis nende leitud asjade eest takku ja linu. Ta naene kedras neid lõngaks, ja ta ise

Eesti-ma rahwa Kalender 1880, lk. 30